

[Formanden]

(Redegørelse nr. R 12).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Skriftlig fremsættelse af forslag:**Arbejdsministeren (Kirkegaard):**

Hermed tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Overgangsordning).

(Lovforslag nr. L 254).

Forslaget indeholder alene bestemmelse om en overgangsordning for dagpengegodtgørelse for perioden 1. juli 1992-1. januar 1993.

Ved aftalen af 17. maj blev der alene fastsat en overgangsordning frem til den 1. juli 1992, idet det blev aftalt at undersøge mulighederne for at etablere en forsikrings- eller fondsordning til afløsning af overgangsordningen.

Da det kan forudses, at en forsikrings- eller fondsordning ikke vil kunne etableres med virkning fra den 1. juli 1992, fremsættes derfor efter aftale med forligspartierne i 17. maj-aftalen forslag om en overgangsordning for endnu ½ år, det vil sige indtil 1. januar 1993.

Efter forslaget fastsættes et maksimum på fire gange, og forslaget skønnes ikke at have administrative eller økonomiske konsekvenser ud over de hidtil forudsatte.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Justitsministeren (Engell):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Familiesammenføring, effektivisering af asylsagsbehandlingen m.v.).

(Lovforslag nr. L 257).

Her i Tinget har vi ofte drøftet den danske indvandrerpolitik, herunder den regulering af udlændinges adgang her til landet, der findes først og fremmest i udlændingeloven. Der skal ikke herske tvivl om, at regeringens grundsynspunkt nu som før er, at de udlændinge, vi modtager her i landet, skal kunne modtages under så gode og forsvarlige forhold som overhove-

det muligt. Reglerne skal være indrettet sådan, at udlændingenes integration i det danske samfund lettes og fremmes, og vi skal i den forbindelse ikke være bange for også at stille krav fra samfundets side til udlændingen.

Kun hvis lovgivningen vedrørende udlændinges adgang til ophold her i landet afspejler disse principper, er det realistisk at tro, at der vil kunne etableres en indvandrer- og integrationspolitik, der kan gennemføres i praksis, og som der også er folkelig forståelse for og accept af.

Det var synspunkter af denne art, der gjorde, at regeringen fandt det rigtigt i efteråret sidste år at udarbejde et oplæg til en ny udlændingepolitik. På denne måde kunne der gives et samlet overblik over de aktuelle indvandrerpolitiske problemstillinger. Dette oplæg dannede baggrunden for regeringens redegørelse af 12. november 1991 til Folketinget om udlændingepolitikken. Redegørelsen var genstand for en drøftelse i Folketinget den 27. november 1991.

Regeringen har på grundlag af redegørelsen og de synspunkter, der fremkom under folketingsdebatten, arbejdet videre med spørgsmålet om ændringer i udlændingelovgivningen. Det foreliggende lovforslag er udtryk for resultatet af disse overvejelser.

Lovforslaget indeholder dels en række ændringer i reglerne vedrørende familiesammenføring med familiemedlemmer til herboende udlændinge. Endvidere indeholder loven forskellige forslag af administrativ og lovgivningsmæssig art med henblik på opstramning af administrationen på udlændingeområdet navnlig i forbindelse med behandlingen af asylsager.

For så vidt angår udlændingelovens regler om familiesammenføring med forældre til herboende udlændinge foreslås der en række ændringer i betingelserne herfor. For at skabe en højere grad af ensartethed mellem det tidspunkt, hvor udenlandske forældre kan komme hertil for sammen med deres børn her i landet at nyde deres alderdom, og det tidspunkt, hvor danskerne overgår til deres otium, foreslås det, at forældre skal være 65 år, før de kan komme her til landet i medfør af disse regler. Den nu gældende aldersgrænse er 60 år.

Regeringen har endvidere været opmærksom på, at det er vigtigt, at de ældre, der kom-

[Justitsministeren]

mer her til landet i medfør af reglerne om familiesammenføring, så vidt muligt hjælpes til rette i Danmark, således at de kan få en tilfredsstillende alderdom. Her er det navnlig af betydning, at det herboende barn har boet i Danmark i en vis periode og dermed har mulighed for at være tilfredsstillende integreret i vort samfund, førend den pågældende får sine forældre hertil. Det foreslås derfor, at det skal være en betingelse for familiesammenføring med forældre til indvandrere, at den herboende indvandrer lovligt har boet her i landet i syv år. Det foreslås endelig, at der for indvandrere ikke skal være adgang til familiesammenføring med forældre, hvis forældrene har børn i hjemlandet.

Også udlændingelovens bestemmelser om familiesammenføring med udenlandske ægtefæller til herboende personer foreslås ændret. Ændringerne tilsigter navnlig at imødegå de såkaldte børneægteskaber, dvs. ægteskaber, hvor en af ægtefællerne er under 18 år, og proformaægteskaber, dvs. ægteskaber, der alene indgås med det formål at kunne tilvejebringe det fornødne grundlag for, at en af ægtefællerne kan opnå opholdstilladelse her i landet.

For så vidt angår børneægteskaberne må det ud fra menneskelige og samfundsmæssige synspunkter forekomme uheldigt, at ganske unge mennesker indgår ægteskab. Særlig stødende virker det, hvis de unge ikke har noget særligt kendskab til hinanden, idet forbindelsen er etableret mellem ægtefællernes forældre. Det foreslås på den baggrund, at det skal være en betingelse for at opnå opholdstilladelse på grundlag af ægteskab, at begge ægtefæller er over 18 år.

Det foreslås endvidere, at det skal være en betingelse for, at en indvandrer kan få en udenlandsk ægtefælle hertil, at den pågældende lovligt har boet her i landet i syv år. Dette initiativ agtes suppleret med en ændring af de administrative regler om ægteskabs indgåelse, således at det som hovedregel skal være en betingelse for, at en udlænding kan indgå ægteskab her i landet, at den pågældende har lovligt ophold her i form af opholdstilladelse, ophold med visum eller ophold som visumfri udlænding.

Som jeg nævnte indledningsvis, er det regeringens opfattelse, at det er et vigtigt led i udlændingepolitikken, at samfundet også tør stil-

le krav til udlændingene. Såvel ved familiesammenføring med ægtefæller og børn som i de fleste tilfælde af familiesammenføring med forældre gælder, at den herboende udlænding har pligt til at forsørge de familiemedlemmer, der kommer hertil. Det er i praksis i mange tilfælde forekommet, at udlændingen ikke overholder sin forsørgelsespligt. Samfundet bør i disse tilfælde markere, at lovgivningen giver udlændingen reelle rettigheder, men også reelle pligter i forhold til det offentlige. Det foreslås med henblik herpå, at der i udlændingeloven indsættes hjemmel til at stille som betingelse for opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, at den herboende godtgør at være i stand til at forsørge familien. Vurderingen af, om der foreligger en sådan forsørgelsesevne, skal foretages af de sociale myndigheder.

For indvandrere – dvs. udlændinge, der ikke er danske statsborgere, nordiske statsborgere, flygtninge eller EF-statsborgere – foreslås det, at det skal være et ubetinget krav for familiesammenføring med forældre, at den herboende påtager sig at forsørge forældrene og også godtgør at være i stand hertil.

For familiesammenføring med udenlandske forældre til danske statsborgere, nordiske statsborgere og flygtninge foreslås det, at der som hidtil kan stilles krav om, at den herboende påtager sig forsørgelsen. Som noget nyt kan myndighederne yderligere kræve, at forsørgelsesevnen godtgøres.

Hvad angår familiesammenføring med ægtefælle og børn til udlændinge, foreslås det endvidere, at udlændingemyndighederne kan stille krav om, at forsørgelsesevnen dokumenteres. Reglen vil især få betydning ved indvandrers familiesammenføring med ægtefælle og børn. Selv om hovedreglen i disse tilfælde er, at familiesammenføring nægtes, hvis forsørgelseskravet ikke kan forventes opfyldt, er disse regler imidlertid fakultative, således at der i tilfælde, hvor der foreligger særlige omstændigheder, alligevel kan meddeles opholdstilladelse.

Som et andet virkemiddel til at styrke håndhævelsen af forsørgelsespligten foreslås det, at der skal være adgang til tvangsmæssig inddrivelse hos den herboende af den hjælp, som det offentlige – som følge af den herboendes misligholdelse af sine forpligtelser – må yde foræl-

[Justitsministeren]

dre, der er kommet hertil i medfør af reglerne om familiesammenføring.

Det er efter min opfattelse centralt, at udlændingelovens regler indrettes således, at misbrug af reglerne begrænses i videst muligt omfang. Navnlig i forbindelse med proformaægteskaberne har det været fremhævet, at der bør ske en forlængelse af toårsfristen for inddragelse af opholdstilladelsen til sådanne personer. Fristen foreslås på den baggrund forlænget fra to til fire år for derved i højere grad at muliggøre, at udlændingelovens udgangspunkt – nemlig at en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, hvis grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere består – også kan håndhæves i praksis.

Jeg nævnte indledningsvis, at forslaget også indeholder initiativer med henblik på en opstramning af asylsagsbehandlingen. Disse initiativer består dels i visse mindre ændringer af udlændingelovens regler, dels i en række administrative foranstaltninger. Den grundlæggende tankegang bag disse forslag er, at det såvel af hensyn til asylansøgeren selv som af hensyn til samfundets interesser må anses for ønskeligt, at den samlede sagsbehandlingstid i asylsager søges nedbragt mest muligt. Herved formindskes ulemper for den asylansøger, der ikke har et asylgrundlag, og som derfor må vende hjem. Endvidere begrænses muligheden for, at selve sagsbehandlingstiden kan danne grundlag for at søge asylsagen genoptaget eller indgive udsigtsløse klager.

De administrative initiativer retter sig især mod ressourcetildelingen og mod spørgsmålet om opsættende virkning ved ansøgninger om genoptagelse. Lovgivningsinitiativerne på dette område indebærer bl.a. forslag til en mere effektiv behandling af de såkaldte ambassadeansøgninger, dvs. ansøgninger om asyl indgivet i udlandet, samt af spørgsmålet om udsendelse af asylansøgere, der har modtaget afslag på ansøgningen, men som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 31. Endvidere foreslås der regler om adgangen til at optage fingeraftryk og personfoto af udlændinge samt en meget begrænset mulighed for at frihedsberøve asylansøgere, der udebliver fra afhøringer i Direktoratet for Udlændinge eller ved politiet, og som på den måde trækker sagsbehandlingen i langdrag.

Jeg vil gerne understrege, at disse initiativer ikke er udtryk for regeringens endelige løsning af de problemer, der knytter sig til asylsagsbehandlingen. Regeringen vil søge sagsbehandlingstiden nedbragt også ud over det, som en gennemførelse af det foreliggende lovforslag vil muliggøre. Arbejdet med at effektivisere og fremskynde behandlingen af asylsagerne er således ikke sluttet med fremsættelsen af dette lovforslag, idet Justitsministeriet også fremover vil søge at undersøge og analysere eventuelle initiativer af lovgivningsmæssig eller administrativ art med henblik på nedbringelse af sagsbehandlingstiden.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om elforsyning. (Tilslutningsvilkår for decentrale kraftvarmeværker).

(Lovforslag nr. L 258).

Lovforslagets baggrund er aftalen af 9. marts 1992 mellem Socialdemokratiet og regeringen om tilslutningsvilkår for vindmøller og decentrale kraftvarmeværker og udligning i forbindelse hermed i elsektoren.

Dette lovforslag regulerer decentrale kraftvarmeværkers tilslutningsvilkår, idet regler om vindmøller fastsættes i forbindelse med behandlingen af L 235 om ændring af lov om udnyttelse af vedvarende energikilder m.v. og lov om elforsyning.

Hidtil har decentrale kraftvarmeværker typisk afholdt samtlige udgifter i forbindelse med tilslutning til elnettet. Dette kan være forbundet med store omkostninger for det enkelte værk og derved være en hindring for udbygning af decentrale kraftvarmeværker.

Ifølge lovforslaget skal decentrale kraftvarmeværker alene betale for tilslutning til 10–20 kV-nettet. En eventuel udbygning af elnettet skal være en opgave for elsektoren, således at elnettet ikke blot fungerer som et distributionsnet, men tillige som et effektivt opsamlingsnet for elektricitet.

Elsektoren er opfordret til inden den 1. juni 1992 at træffe beslutning om en økonomisk udligningsordning i henholdsvis Elsam og Elkraft for omkostningerne til netforstærkning.